

GORÉ SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD V.

ZAGREB, 3. PROSINCA 1950.

BROJ 49.

•Pekaši mi, Gospode,
puteve svoje, uči me iš
stasama Tvojima.
Is Uzla darušnje
sv. Mire

Mudri nastup Učiteljev

I prije Krista i poslijе Krista svjet je imao velikih pedagoških (uzgojitelja). Oni su i praktički i teoretski pokazivali metode, načine, kako valja raditi na što uspješnijem provjećivanju mladeži i ljudi. Neki su od njih stekli toliki ugled i glos, da se neće na njih tako lako zaboraviti. Oni su ušli u povijest pedagogije i njihova se imena proneste iz jednog pokoljenja na drugo.

Ali nitko od njih nije bio ravan naječemu, vječnomu i božanskomu uzgojitelju Isusu Kristu. On je uzgojitelj nad uzgojiteljima. I Učitelj nad učiteljima. On nije da uzgojene smjernice samo ovomu ili onomu desetičeu ili vijeku, nego svim stolicima i ljudskim naraštajima. Te su smjernice proniknule sav javni i privatni život ljudskoga roda. I nikad ih ljudska kultura više ne će moći izbrisati, pa makar ih ovdje ili ondje ponese zamraći. Divine su one stranice Sv. Pisma, koje nam o tome govore. Učitelj je nedostiziv i u svojoj nauci i u svom načinu, metodama i rada. On je preumudri punski uzgojitelj i voda.

Spasitelj započinje vrlo mudro svoju učiteljsku službu. Nikome ne kazuje u početku, da je On Mesija i Sin Božji. Kao mudri mlađi Saul čuva tajnu, da mu je Samuel obećao kraljevsku krunu nad Izraelom. Tako se On odmah ne prokazuje Silnom Božjim, jer je taj naziv u očima farizeja i židovskih zakonoznaca pogrdi i hula na Boga i zaslugu smrti. Dručićje radi rimski car August. On si podiže kip u hramu u Cezareji poput kipa olimpijaka Zemusa. I određuje, da mu se klanjanju kao božanstvu. A to je bilo za Židove nečuvana sablazan. Tako ne radi Prorok iz Nazareta.

Spasitelj hoće, da u židovskom narodu, malo pomalo sazrije misao o Njegovu mesijanstvu i Božjem poslanju. To hoće da probudi svojom naukom, svojim čudesima i svojim svetim životom. Tako hoće, da na više vjezrake vrednote digne narod, koji malo samo na zemaljske stvari. Hoće da ih digne de svrhunavaravog shvaćanja zadaće, koju imade izvršiti Mesija. Da ih uzgoji za Mesijinu zadaću i za Njegovo Kraljevstvo. To je sve On njima rekao u pravo vrijeme, na pravom mjestu i na pravim načinima.

Niti samim svojim Apostolima nije Spasitelj u početku jasno i nedvojbeno otkrio, da je On jedinoroden Sin Božji. A davlinu je zapovjedio da šute, kad su Ga prepoznali: ali nečasti su duhovi, kad su Ga vidjeli, padali pred Njim na koljeni i vikali: Ti si Sin Božji! I veoma im je prijetio, da Ga ne prokazuje (Mrk. 3, 11-12).

Sigurno je, da bi u početku propovijedanja Isusova otvoreno priznanje o Njegovu mesijanskom dostojanstvu i uzbunilo i slabaznilo Židove. Oni su bili narod vruće krvi. A političkim svojim željama toliko su bili zavedeni, da su bili spremni svaki čas ustati proti rimskoj vlasti, koja ih je pritisala. A očekivali su naiši Mesiju, kao nekoga zemaljskog svoga vodu i pobijednika nad rimskim gospodarstvom. Zato nisu bili raspolaženi da primu Mesiju, koji bi im se ukazao samo u svojoj božanskoj pojavi, a ne kao mudri i strpljivi učitelj i prorok.

Stoga im Spasitelj daje malo polno naslućivati i razumjeti, da je On veći od svih židovskih velikana. Veći nego Jona i Salomon: »Ljudi Noviljani ustat će na sudu protiv ovoga naraštaja i osudit će ga, jer činili pokoru na propovijedanje Jona, a gile, ovdje više od Jone. Kraljevi juga ustat će na sudu protiv ovoga naraštaja i osudit će ga, jer dode s krajeva zemlje, da čuje mudrost Salomonova, a gile, ovdje više od Salomonova« (Mt. 12, 41-42).

I opet im govori: »I okrenuvi se napose učenicima reče Im: »Blago očima, koja vide, što vi vidite! Jer vam kažem, da mnogi proroci i kraljevi htjeđe videći, što vi vidite, i ne vidješte, i futi, što vi čujete, i ne čućeš« (Lk. 10, 23-24).

Ivan Krstitelj je najveći od svih proroka. I on je samo poslan, da Njemu pripravi put: »Ovo je onaj, za koga je pisano: »Eto, ja šalom Andela svoga pred licem Tvojim, koji će pripraviti put Tvoj pred Tobi«. Jer vam kažem: Nitko između

rođenih od žena nije veći od Ivana Krstitelja, no najmanji u kraljevstvu Božjem veći je od njega« (Lk. 7, 27-28).

Zidovski pismoznanci su se uvijek pozivali na ugled kojega glasovitog učitelja, da im riječ ima veću vrijednost. Spasitelj nije tako radio. On se pozivao na svog ugled i svoje vlastito svjedočanstvo: »I dodoe u Kafarnaum. Odmah u subotu uđe u zbornicu i stade učiti. I divljahu se nauči Njegovoj, jer ih je učio kao onaj, koji ima vlast, a ne kao književnik« (Mrk. 1, 21-22).

Spasitelj se postavlja u svom učenju u red božanskog zakonodavača na Sinaju. Izlagao je zapovijedi Staroga Zavjeta svojim vlastitim ugledom kao da ih je On dao. I onda je ovim starim zapovijedima nadodao nove još strože. I to je činio u svoje ime: »Čuli ste, da je kažemo starima: Ne ubij, a tko ubije, biće krv sudu. A ja vama kažem, da će svaki, koji se srđi na brata svoga biti krv sudu... Čuli ste, da je kazano: »Ne čini preljehe. A ja vama kažem, da svaki, koji gleda s požudom ženu, već je učinio s njom preljehu u srcu svom... Opet čuli ste, da je kazano starima: Ne kuni se krivo... A ja vama kažem, da se ne kunešti nikako... Čuli ste, da je kazano: Ljubi bliznjega svoga i miri na neprijatelja svoga. A ja vama kažem: Ljubite neprijatelje svoje (činite dobro onima, koji na vas rure) i molite za one, koji vas progone (i kleveću)...« (Mt. 5, 22, 28, 34, 44).

Ovakvo je mudro nastupao naš Učitelj, u svom učiteljskom radu.

Duns Skotova Bezgrešna

Bog ti je, Duna Skote, otkrio ljubav, pokazao tajne stvaranja svoga Išpovjednika, najlepše stvorenje, Nju jedinu bez grejha istočnoga.

Predodređena bila je da Sinom prije Iudej, zbora andeoškoga. Sva Je Ona sveta zbog Najsvetijega, i po Njemu bez grejha istočnoga.

Ona nije voda s izvora blatina, Ona je sunce Sunca vječitog. Njena glava nije Adam nego Krist, i zato je bez grejha istočnoga.

Slika satkana od sunčanih zraka, najbolja slika Boga Raspopeta, oduvijek lijepa i bez sjeće ljege i Jedina bez grejha istočnoga.

GORUĆA KAPELA zove se najnovija drama katoličkog pišca i filozofa Gabrela Marcella. Ova se drama nedavno davalna u jednom pariskom kazalištu. Sadržaj drame je ovaj: Aline, žena jednog pučkovnika, koja je u ratu izgubila sina, u svojoj bozi započinje omiriti sve oko sebe i prisiljava svoju

U Njiju uvijek milost je rasla: kad je po trnju kročila Joj nogu, kad je pod stražom andela snivila, ta Jedina bez grejha istočnoga.

Sve milosti na Nju slijevaju se, što izviru iz Srca Presvetoga,

a od Nje na andele i na ljudje: od Jedine bez grejha istočnoga.

Od vjejaka s Kristom predodređena, najveća je posljice Isusa svoga,

Kraljica andela, ljudi i stvari i Jedina bez grejha istočnoga.

Njezinu slavu, Ivane Duns Skote, prikazala ti si, pan svjetla i Boga.

Tvoj lovor-vjejanac i vječan spomenik jest Jedina bez grejha istočnoga!

kćer, da se uđa za bolesnog mladića. Brak je dakako nesretan i sada se mišnja kćeri okreće prema svojoj majci. Gabriel Marcel želio je svojom dramom pokazati da kakvih sve načinzenih posljedica može dovesti pretjerano obvezanju sive oči sebe i prisiljavaju svoju

Zapreke pobožnosti

Prva je zapreka pobožnosti prijanjanje u svi zemaljske radoši i utjike, ma oni i ne bili grošni. U dovjaku ima tijelo i duh svaki svoj pravac i svoje težnje, koje se ne daju složiti. Tko želi da ima duhovnih utjeha, treba da se odreće svjetovnih utišta, koji pogoduju tijelu. A tko želi svjetinu zadovoljenja, ne može imati nebeskih radoši, od kojih duh živi. »Zeliš li, veli sv. Bonaventura, naći svoju radoš u ljubavi Božjoj, neka ti ne traži duša utjehe nekim drugim predmetima. Duhovna utjeha je nešto vrlo fino i nježno, i ne pada nikada u dio onima, koji traže neke druge utjehe. U velikoj je bludnji, tko misli, da se nebeski slatkoča dade spojiti s uticima tjeslim, božanski balzam s niskom zemaljskom radošću.« Lijepo kaže i sv. Bernardo: »Ima ti, koji nesamo hodaju, nego i trče, što više lete, da izvrše dužnosti svoga staleža i životog života. Noćno bđenje im se pričinjat će, kratkim, jelo slatkim, odijelo udobnim, da ih nešto podnosi, nego ugodan i lak. Drugi su naprotiv drukčiji. Hladni i suhi u srcu, puni unutarnjih suprotivština tako, da ih samo strah od pakla može natjerati, da vrše svoje dužnosti. Ta im milakost potječe od smučene i nepričušene duše. Želje ih tjelesne zavode i snažno vuku, da ne čine ono, što spoznavaju, da bi trebalo činiti. Oni vole tričave zemaljske ugodnosti bilo u riječima, držanju, djelima, bilo u kojim mu dragu drugoj stvari. I tako duhovna revnost i tjelesne radoši u istu vrijeme.

Druga je zapreka pobožnosti, što nam srce nije čisto. Ne radi se ovdje o grijehu nečistote, koji ubija u srcu milost i ljubav Božju. Radi se o likom grijesima, svojevoljnim pogreškama, koje nam kažaju srce, koliko god ih puta načinimo. Oni su zaprak za pobožnost u nejima bitnom dijelu, a i u nebitnom t. j. u umutarnim utjehama i radoštinama. Sto su dečice, to većina radijih onih ohladjuje ljubav, a mlaka i hlađe. Sva ljubav ne može dati spremnost za vršenje Božje Vojne. Tko želi da bude pravo pobožan i da u pobožnosti osjeti duhovnu slast, neka pomni čuva svoje srce, i budno pazi na sve svoje čine i neuredna nagnuća, da tako bude što prostil od svojevoljnih pogrešaka. Sv. Grigor dobro kaže: »S hranom duhovne utjehe krijepe se samo oni, koji se na nju brižno pripravljaju čistocu svoga srca.«

Treća je zapreka pobožnosti prekmjerna zaposlenost, koja odvraća duh i srcu od Boga.

Ne smijemo da se ugibamo onim poslovima, makar nas rastresaju, koje traži od nas zvanje, poslušnost ili ljubav. Da se ugnemo lošim posljedicama rastresenosti, važja da posao kojiput prekinemo, dignemo duh k Bogu i posljejmo Mu koju strjetivošću molitvu. Napose treba, kad se poslovni umnože, prije načinili dobru našanu, po kojoj sve što činimo, ima da služi Bogu na slavu. Na taj način vanjska rastresenost ne će škoditi pobožnosti, a sam će posao imati zadužbu pred Bogom. »Gledam u Gospodina svojim očima ne prestano,« pjeva kralj David, a to znači i onda, kad je u poslu i kad razgovara s drugim ljudima.

Cetvrtva zapreka pobožnosti jest tješknobna brigla i skrb za vremente stvari. Isus i Apostoli opominju nas, da napustimo tješknobnu briglu. »Ne brinite se tješknobu za sutrašnji dan vell nam Spasitelj, a u priči o sijaju ispostavite zemaljske brigle trnju, koje guši riječ Božju u srcu tko, da ne može donijeti plod. Tko dakle želi, da u pobožnosti očuti blazneni slatkoč, neka sačuva svoje srce mirnim i veselim, unatoč svrem poslu, patnjama i protivštinama.«

I. Adventska nedjelja

3. XII. 1950.

Sv. Misa počinje ovakvo: K. Tebi, Gospodine, dižem dušu svoju. Bože mođ, u Tebe usam, da ne će zavladati nad mnom moji neprijatelji, jer tebe deša, ne će se zastidjeti. Pokaži mi, Gospodine, putove svoje, uči me ići stazama Tvojim.

U Poslaniči (Rim. 13, 11—14) sv. Pavao nas opominje, da se krepomisni život spremimo za dolazak Gospodnjeg. »Braćo! Znate, već je doba, da se produbimo, jer je naš spas blize sada, nego kada povjeravamo. Noće je odmatka, a priblijedio se dan. Zato odbaćemo tamanja djela i oborujemo se svjetlosti! Živimo pošteno, kao po danu, ne u proužljivosti i pijanstvu, ne u ložnicama i nečistoći, ne u svadi i zavisti, nego obucite se u Gospodinu Isusu Kristu.«

Sv. Evangeliće (Luka 21, 25—33) govori o sudnjem danu i koncu svijeta. U ono vrijeme reče Isus svojim učenicima: Bit će znaci na suncu, majesec i zvjezdama, a na zemlji i medu naroda tjeskoba radi silne buke mora i valova. Ljudi će gnuliti od straha i otežavanja onoga, što će doći na svijet. Jer će se pokrenuti nebeske sile, i tada će vidjeti Sina čovječjega, gdje defazi na obliku s velikom moći i slavom. Kad se ovo počne dogadati, obratite se i dignite glave svoje, jer se približuje vaš okup. I reče im prispevku: Gledajte smoknu i sve drveće! Kad već počne iz sebe izvoditi plod, znate, da je blizu ljetu. Tako i vi, kad vidite, da se dovođa, značite, da je blizu kraljevstvo Božje. Zajsta vam kažem, da ovaj naratač je če proći, dok se sve ne ispunii. Nebo će i zemlja proći, ali ne će proći mrije.

Pokuša: Nesigurno je, kada će ovanuti sudnji dan. Može biti za mnogo godina, a može biti i prije. I stradanje biti za one, koji ga dočekaju. Zanjas je da će biti stradanje, ako živimo tako, kao da će danas doći. Nastojimo da se obogatimo krepostima, pa ga se ne trebamo ništa plašiti.

ADVENT

Advent ili došaće je vrijeme priprave na dolazak Isusov. Temeljno je misao Adventa, da dostojno dočekamo občenog Mestiju, a da se duhovno preporodeni nademo na Božić pred bethlehemskom štalicom. Ta se misao prvič pojavila niti kroz crkvenu liturgiju i molitve tog vremena, a post i primanje svete Isopovijedi i Pričesti treba da neni dušu vrijednom darova, koje nam je rođenje Isusovo donjelo.

Advent traje zapravo od svetkovine sv. Andrije do Božića, a s prvom se nedjeljom Adventa započinje nova crkvena godina. Prva je nedjelja Adventa ona, koja je najbliže svetkovini sv. Andrije apostola, a ove godine pada na 3. prosinca.

Na pokoru opominju nas riječi Ivana Krstitelja, jer se, kako oni, prihlašio kraljevstvo nebesko. Na pokoru nas sjeda plava boja kod nedjelje službe Božje. U Misu se izostavlja vesela riječ Alleluja i ne sviraju orgulje. U Adventu je zabranjeno svetano svadbovanje i brane se plesovi i bune vesele.

Negdje je jednako strogo posložilo u Adventu kao i u Korizmi. Adventski post je u redovničkim zadrgama počinuo na Martinić (11. studenoga). I traje do Božića i to je ponedjeljak, srijednji i petak, dok se u drugim redovničkim zadrgama postilo cijeli mjesec prosinac. — Greći su postili od 14./11. do 25./12., dokle ukupno šest nedjelja, i Kopiti poste punih šest nedjelja prije Božića. Ipak nije bio nikada za cijelu Crkvu propisan adventski post, kako je propisan korizmeni prije Uskrsa.

Od ponedjeljka iži prve adventske nedjelje pa do Badnjaka služe se u nekim biskupijama, tako na pr. kod nas, u sve dane osim nedjelje, »Zornice« u čast Materi Božjoj. Te se Mine počinju u zoru i sviraju se prije nego svane. Zovu se i »Rorave«, po početnim riječima Pristupa u sv. Misi. I zo u bijeloj boji, a pod Misom se pje-

Sv. Karlo Boromejski

Roden je 1538. u Miljanu. Već je od djetinjstva bio određen za svećenički stalež. S 23 godinama je postao kardinal, a zatim nadbiskup u Miljanu. Tu je s velikom renošću nastojao, da proveđe u život važne zaključke Tridentinskoga sabora, koji je u to vrijeme zvrio baš njegovom zaslugom. Ovi su zaključci imali cilj, da poprave i uzdignu kršćanski život vjernika i svećenstva. Sv. Karlo je u tu svrhu održao više sinoda, izdao mnogo pastoralnih pisama, i dao sastaviti katekizam za župnike.

Velika je bila njegova milosrdna ljubav prema bližnjemu i darcijevstvo prema siromasima. Jednoga je dana porazdijelo siromasnima 40.000 zlatnika, što ih je dobio za prodano imanje. Drugom je zgodom, ranije, 20.000 zlatnika, koje je nastojiš. Kad je u Miljanu nastala kuga, prodao je svoje pokutstvo, pa i vlastiti kreveti, i dao za njega bolesnika. Sam je spašavao na golim daskama. Kao brižni otac posje-

ćavao je okužene bolesnike, tijeko ih i lečio ih im sv. Sakramente. Dan i noć vajio je u svojim poniznim molačama kao pravi posrednik prijestolju milosti sa oprošćenjem. Za to je i naredio i javno pokarneku procesiju. Nu, njoj se pojavio s utemom oko vrata, s križem na ledima i bos, pa su mu se putem i nego zakvarile. Tako je sam sebje prisvetio Bogu za pomirivošću.

Provodio je uvijek strogi pokornički život; u postu i u samozataji. Iistica se osobito njegova poniznost i blagost. Kad se jednom povukao u samoci na neko brdo, da razmislja o Muci Gospodinjovoj, prehlađeo se. Povrativši se u Miljan umro je u groznici, umrton u kostrjeni i post pepelem, u 47. godini života, dana 4. studenoga 1584.

Poznat je iz njegova života, da je on dao prvu sv. Prciće svetom Alojziju Gonzagli. Sv. Karlo spada među najveće urese Katoličke crkve u 16. vijeku. On je jedan od najvećih duhobržnika svih vremena.

Nebo i zemlja će proći

Isuse, Ti si navještio doba, zastrio našim očima, možda još daleko, ali možda već u blisko, kada će doći dan suda. Govorio si o znaci u suncu i mještu i zvjezdama, o tjeskobi medu narodima radi silovite buke mora i valova. Prekorao si, da će ljudi pogibati od straha i čekanja, što će doći na svu zemlju. Ali tada, kad će se po-krenuti sile nebeske, ljudi će vidjeti Tebe, Sina čovječjeg, geđe ides u obliku s moćnim velikom i slavom.

Imise, jednom će doći ovaj dan, koji si Ti navještio, dan našega posljednje-ga otkupa. Jednom će doći ovu vrijeme, kada će se približiti kraljevstvo Božje. Tada će nastati neprolaziva stena onima, koje ćeš Ti pozvati i strahotu očaj, koji ćeš Ti onaditi.

HOLANDIJA je dala velik broj katoličkih misionara. Prema najnovijoj statistici danas radi u misijama 3166 holandskih svećenika, 3132 holandske časne sestre i preko 500 braće-ljata.

O, kada bismo u dan suda ostali uz Tebe, Isuse! Kada bismo primili Tvoje mislorde i svoje spasenje! Sve će se ovo zbiti, Isuse, jer si Ti kažao: ne bi u zemlja proći će, ali riječi moje ne će proći.

•

JAPANSKA KATOLIČKA ENCIKLOPEDIJA — Tokom 1951. godine bit će završen rad na izдавanju japanske katoličke enciklopedije, koja će obuhvatiti četiri debla svetska.

HOLANDIJA je dala velik broj katoličkih misionara. Prema najnovijoj statistici danas radi u misijama 3166 holandskih svećenika, 3132 holandske časne sestre i preko 500 braće-ljata.

Sv. Tome (21.—12.) slave Grči 6. listopada. Tomu je dao pogubiti indijski kralj Misral. Jer je u početku sumnjavao u uskršnje Isusovo, budući pod imenom nevjerenjani Tomu. Tomini je najkratki dan u godini.

U Adventu obilaze negdje djeca sa štalicom drvenom od kuće do kuće, pjevaju adventske pjesme, a ljudi ih daju voćem i pocivom. U Srbiji i u nekim krajevima Bosne i Hercegovine slave se druge adventske nedjelje: Materice, mlade majke i one daruju orasima i drugim čestilitare, treće nedjelje Djetinje, djeca, koju vežu, a ona se iskupljuje orasima i drugim, a zadnje nedjelje adventske. Oci ili Očevi, u prvom redu oni, koji je godine dobiti će djecu.

75 GODISNJI STARAC krenuo je nedavno iz Chartresa (Sautres) (Frančuska) pjesice u Rim. Na svojim jedino-nim veliki križ od diva dugacki oko dva metra, koji je sam isteao. Ovaj neobični hodočašnik nazivaju sebe brat Anton od strahota; on ne prima novaca, a dnevno prevljuje pjesice na 20 kilometara. Jedina mu je želja, da dvi sv. Oca i da bude počesan na povratku u svoju rođenoj zemlji u grobu, na kojem će biti zasaden križ, kojega nosi na svojinu ledinu.

U ALTERNBURGU u Njemačkoj održali su početkom mjeseca listopada za jednoliki sastanak predstavnici francuskog književnog omiljanje i predstavnici njemačke katoličke omiljanice organizacije »Bunde. Na ovom sastanku, koji je nastavak prethodnog, raspravljali su o životu radničke i seljačke omiljene, kao i o reformi školstva u svim zemljama.

RUMAN SAN (Um. maluva revo), počedljivi roman, koji je prije svoje smrti napisao katolički romanopisac Bernameos, bit će uskoro izdan. Prijedlog isti će kao podsticati u nastavljanju u reviji »La Table Ronde«. Zajedno s ovim romanom bit će objavljena brojna pjesma poetična.

IZ BRAZILIA se prijavilo hodočašće s preko 2.000 hodočasnika i 20 hiljada, koji će prisustvovati zatvaranju Svetih vrata na Badnjak.

»Tebe uzdijem dušu svoju, Bože, moj, u Tebe se uzdam i ne ce se posramiti... jer sv. koji se uzduži u Tebe, ne ce smesti. Ovom pjesmom započinje sv. Crkva liturgija, prvo-a dana nove crkvene godine, prve nedjelje Domaša. Ma koliko mi napredovali u duhovnom životu, postigli mi i visoki stupanj savršenstva duhovnoga života, opet pred nama stoji novi godišnji period borbe, opasnosti i svakovrsnih pogibija. Kršćanin se u svome duhovnom životu ne smije nikada osjećati sigurnim, uvijek mora biti na oprezu, uvijek pripravan na borbu. Ali, sasvim tim kršćanskih reči, ne smije poklenuti pred teškoćama, kojima ide u susret. Dešava se da pokadak, da smo pali onda, kada manje se činilo, da najveće stojimo. Dogodilo nam se možda, da smo se osjetili pobijedenim od grijeha onda, kada nam se je činilo, da smo de-kreja prebjedili u sebi zlo. Ako ponajprije ispitamo mao duševno stanje, viđej ćemo, da smo ovakve poraze doživjeli onda, kada je obolao zavlađala našin dušama, onda, kada smo vjero-vati, da su nam vlastite snage dostupne ne za uspiješnu borbu; onda, kada smo se vise pouzadili u sebi, nego u poslovu Božju. I zato na početku nove crkvene godine sv. Crkva nas opominje, da uzdelujemo svoju dušu Bogu, da u Njega postavimo sve svoje nade, jer samo oni, koji se uzduži u Bogu, sa-mo oni, koji očekuju Njegovo pomoć, nikada se neće smesti ni posramiti. Simeon u Božju pomoć možemo se i smijemo nadati, da ćemo stići do sa-vršenog kršćanskog života, da ćemo pobijediti napast i svaku zlo.«

»Počakali mi Gospodin, svoje puteve i naučili me kći Tvojim stazama. To je malitva danas je Uzajme pjesme. A u Poslaniči sv. Pavla Rimljanimu sv. Crkvi nam pokazuju puteve Gospodnjeg, uči nas, na koj ćemo način moći ići Njegovim stazama: »Obdacimo djela tame i obucimo oružje svjetla. Kao po danu hodimo, ne u proužljivosti i pja-vanstvu, nego u nečistocima i raspusti-nosti, ne u mržnji i zavisti; nego ne obuzemo Gospodinom našim Isusom Kristom.« Obući se Kristom znaci učvrstiti svoj unutarnji duhovni život, uključiti ga potpuno i dosljedno uživ-šenju kršćanskim istinama, čudorenim kršćanskim načelima. U odnosu prema sebi sami moramo krotiti na-tjelesne nagone, a u odnosu prema bliznjemu moramo obdržati mržnju i zavist. Kršćanin mora biti strog prema samom sebi, a pun blagosila, smilova-nja, milosrđa i oprštanja prema sve-mu bliznjem.

Na zavjetniku crkvene godine sv. Crkva nam je stavila pred oči sudiono-ku istinu o zadnjem sudsu, konačno-mu obraćunu. Danas, prvo-a godišnja slava crkvene godišnje, sv. Crkva nam stavlja pred oči istu istinu. Ona hoće, da man već na podnebiti novog godišnja bude jasno cilj i svrha našeg zemaljskog života, ona hoće, da man pod-sjeti, kako ćemo jednoga dana morati odgovarati ne samo za svaku našu djelo-vo, nego i za svaku našu ma i na najsko-vitiju misao. Ona hoće, da uvijek imamo na pameti ovaj dan, kada će hodočašći od straha i čekanja sudbeno-ih dogodjaja, što će doći na ova zem-liju. Jer, samo onda, ako ovo budimo uvijek imali na pameti, mi ćemo ur-pomoći Božju uspjeli, da svoje napone i svoja nastojanja i tekton ove godišnjice ne usmjerimo u pravcu usavršavanja našeg duhovnog života, u pravcu estva-rengia kršćanstva reda pravde i lje-đavosti u svim našim djelovanjima. Uzajek i nepristano moramo imati na-mne, da smo kršćani, što znači, da imademo posebnu obavezu, da svojim životom propovijedamo svjetu Kristu i Njegove istinu. Tek da ćemo moći na dan konačnoga obraćuna visoko uza-dici svoje glave, ne pokolebljivo uvje-đeni, da se približimo čas konačnog otkupljenja, dan konačne pobede, vječne slavе i nepropadljive nagrade.

Sveto dobro Doblašća, doba iščekiva-nja blagdana Početnica Gospodinu na-sega Isusa Krista, najpojedoljnij je vri-jeme, da neš duhovni preporod. Oču-mo, što nam poručuje sv. Pavao u da-njašnjem Poslaniču: »Znajte, da je vrije-me, da se procudimo od sna, Nase je spisnje sada blist, nego sto smo se nadali. Prošla je noć, a dan se pruh-žuje.«

Imov vjere nije ni samanizam ni fanatizam

Evovi su evolucionisti navode još dvije pretpostavke, la kojih bi se imala počinjano rastviti vjera, a to je: **humanizam i edukativnost na zborovima političkih plemena**. Ađe, da i to izbjeglo oglasimo.

Sostanakom se javlja poznavanje u Sibiru, kamo se nove i magizane. Evo što je ta. **Mnogobrojna primitivna plemina** imaju silan strah pred nekim tajnim stvarima. Za njih mister, da vježdaju pretvor, a mogu i ljudima hoćeši ih skoditi. Zato treba te tajne sile svladati i predobiti ih, da budu čovječka sklone. I tako se obraniti od njihove stvari. No nad tim silama mogu steti vlasti same nekoji ljudi, koji ih većuju. A to su čarobnjaci, koji se u Sibiru novi samani. I ti čarobnjaci budu veliki ugled kod tih plemenima.

Carobnjaci pak vladaju tim tajnim silama posebnim izrekama, koje samo oni znaju, i posebnim kretanjima, čarovanju. Zato oni propisuju i ljudima, što moraju raditi, što sve živjeti, da imaju dovjerenje moć nad tim silama i duhovima, koji tim silama pokreću. Evolucionisti i u tom čamanizmu ili magizansu (magus znaci vrâd) traže potek vjere.

Tu magističku pretpostavku (hipotezu) su nastupili: King, Mareli i drugi. Ne budu pravarnici ne nazivaju niti magije ni čarobnjaka. Ali kod njih nazivaju prvu vjeronu u jednoga Boža, koji optećen nikakove vege s tim neznenim silama. Zato niti magizane ne mogu biti prva vjerska političkička (magobolika) pojava, pa vjera u osobnu Božu nije kasnijega izvora. Osim toga odnosi čarobnjaka prema tim shrovitim neznenim silama nije vjerskoga izražaja, jer se oni tim silama ne mole niti im ne priznaju hrte. Zato magizans (čamanizans) niti magije niti magizans.

Druge evolucionističke pretpostavke jednake je vrijednosti. Evolucionistički naziv socijot, osnovio Durkheim, izvršio i drugi, bude da nadalje postavak vjere kod primitivnih plemen u tom. Ne su na svojim društvenim zborovima, plenivima, uvođenju načelosti u plemenski skupini (inicijacije), zapadili u niko posebno raspolaženje, prihvatu mudićine, koja si je utvrala, da neko tajne ideje odusmjerjava i vode. In to nekoga tobožniju utvranjuju na onda da sociološki skola zaključava, da je vjera plod takovih skupinskih pojava, da je plod tega društvenog odusmjerjavanja.

To bi se tako možda i moglo predusloviti, kada bi primativna plemina ne bi imala nekoje vjerske osjećajne vrste prije nego li su počela dolaziti na sveje skupove. I to vjeroj je preme imale svoje posebno vjerovanje prije nego je počelo posjećivati te zborove. Onima logi ta su zborovi bili vrlo riječki kod tih pranareda.

Retko je, da takove skupnosti tako digne do značenja vjera, kroz vjersko odusmjerjivanje. Ali je sigurno i to, da one nisu stvarale u ljudima tek prve pojmove. I prva svijest o nekom vistem biću, kaje je mogao društvo, da ga postavi. Osobito to nije moguće kod ljudi, koji su bili na najnižem stupnju kulture. Nije bilo moguće njih dignuti do viših pojmova monetarne (nefno-bolne), koga su oni najprije imali.

Ustaljeno prekušan učenjački pravili su razvili raspli vjera, pa su objavili svoje dokazane rezultate o tom. Postoji malina za to proučavati jedna sljedeća. Postoji takozvana „kulturno-priboljška škola“, koju vode učenici Grähmer, W. Schmid i drugi. Oni imaju da pravilne shvaćaju raznoliku vjera primativnih plemen prevelikih mališu.

To škola, usprut evolucionističkih teorija, u obir etnološke činjenice pojedinosti plemen i pomene ih istražila, a njoj stvarala sakupljaju na temelju pretpostavki. I nije to činila prema smislijed određenim smjernicama, kamo što je ščinili evolucionisti, niti je građila na fantastična domišljajna. Ona je primativne narode rasporadila po stareći i onda ustanevala, koja je njihova kultura i njihovo društveno vjerovanje. Isto je tako ustanevala slijedi njihova kulturnog razvitka.

Mi ljudi imamo svaki u svom sreću tajne, za koje drugi ne znaju, i ne mogu znati, ako im mi naše tajne ne otkrijemo. Stovše, ni Andeli, ne niti duhovi ili džavi ne znaju naših tajna, makar su po umnim sposobnostima daleko nad sposobnostima čovjekovim. Tajne ljudskih srđaca poznaju samo Bog, koji raspisuje svu srca i zna svaku pomisu i tajnu. (I Dnev 28, 9). Ja, Gospod, istražujme srce, ispitujem bogrebe, da naplatim svakome prema putem, njegovom, kako zasluju dijela njegova. (Jer. 17. 17).

Kad čitamo sveta Evandelja, namogim mjestima nalazimo, da je Isus otvorio tajne ljudskih srđaca. Kad su Natanaela doveli k Isusu da postane isusovim učenikom, reče mu Isus: »Evo, znaš je Izraelac, u kom nema lučkuvstvo. Reče mu Natanael: Odakle me poznajes? Odgovori mu Isus: »Prije nego li te poziva Filip, vidješ te kad si bio pod smokvom. Tu podsjeća Gospodin Natanaela na neki prošli događaj, koji je poznat natom Natanaelu. Ovo je Isusovo znanje tajne Natanaele tako potreslo Natanaela, da je od silogna iznenadjen uskljukao: »Učitelju, Ti si San Božji, Ti si kralj izraelski!« (Iv. 1. 47–49).

Na drugom mjestu čitamo u Svetom Pismu, kako je Isus razgovarao sa nemom Samaritanicom na Jakovovu zdeniku. Među ostalim reče joj Isus: »Idi, dozovi svoga muža i dodi ovamenu. Na to će Mu žena: »Neman ja muža. Reče joj Isus: Pravo si kažala: Neman ja muža; jer si imala pet muževa, i kogaš sad imas, nije ti muž, to si kažala po istini. Reče mu žena: Gospodin, vidim, da si prorok!« (Iv. 4, 16–19). Kad je žena vidjela, da Isus zna sve nezidine tajne, to je na nju tako djelovalo, da je na zdeniku ostavila svoj pehar, otisla u grad i rekla ljudima: »Dodata, da ješti čovjeka, koji mi kaza sve, što sam učinila, da nije to Krist!« (Iv. 4, 29).

Neki od književnika, čuviš da je Isus uvezom bolesniku opratio grijehe, reče u sebi: »Ovaj pogrdje Bogu. A Isus, vidjevši pomislil njihove, reče: »Zašto zo mislite u srcima svojim?«

Parizej, po imenu Simun, pozove Isu u goste. Dio je Isus boravio kod stola, dode u kuću Marija Magdalene, koja je bila poznata u gradu kao javna grčica i stavljala straga kod nogu Njegovog, plačujući stade suzama prati noge Njegove i kosom s glave svoje otare ih te je cijeljava noige Njegove i s pomakom mazala. Kad to vidje parizej, koji Ga je pozvao, pomislil u sebi: Da je ovo prorok, znao bi dakako, iako i kakva je žena, koja Ga se dotiče, da je grčica. Tada prozbori Isu i reče mu: »Simune, Imam ti nesto kazati. On reče: »Učitelju, kaži!« Dvojice su bili dužni jednomu vjerovarju; jedan je bio dužan per stotina dinara, a drugi pedeset. A kad oni ne imade se da vrate, pokloni obojici. Ko je ga dakle od njih više ljubiti? Odgovori Simun: »Mislim da ona, koja mi je više poklonio. Isus mu reče: Pravo si studio. I okrenuvi se k ženi Šimunu: Vidis li ovu ženu? Udo u tuvo kuću, vode mi na nože niso dao, a ova suzama obli noge moje i svojom kosom otare. Cjelova mi nisi dao, a ona, odkako uđe, ne presta prelijati noge moje. Zato u ti kažem: Oprošteni su joj mnogi grijesi, jer je mnogo ljubija!« (Lk 7, 38–47).

Isus je poznavao tajne svojih supravnika. Isto tako je poznavao tajne svih ljudi prije svoga dolaska na zemlju, kada što poznaje i tajne svih nas, koji živimo na zemlji nakon Njegova uvezanja na nebo. Poznaje tajne, jer je Bog. Otkriva je tajne i otkriva joj ih, jer je Bog. Jedne tajne otkriva joj za život ljudi, a sve će tajne ljudskih srđaca otkriti na sudnjem danu, kad će svititi svima ljudima svoga svijeta zajedno.

Isus je poznavao tajne svojih supravnika. Isto tako je poznavao tajne svih ljudi prije svoga dolaska na zemlju, kada što poznaje i tajne svih nas, koji živimo na zemlji nakon Njegova uvezanja na nebo. Poznaje tajne, jer je Bog. Otkriva je tajne i otkriva joj ih, jer je Bog. Jedne tajne otkriva joj za život ljudi, a sve će tajne ljudskih srđaca otkriti na sudnjem danu, kad će svititi svima ljudima svoga svijeta zajedno.

Kad je Sv. Otac prispiuo do projekto

**Isus poznaće tajne Papina molitva
ljudskih srđaca**

presvetoj Djevici Mariji

O Blagodana Djevice, Majke Božje B
Majko ljudi!

Vjerujemo se svim žarom svoje vje
re u Tvoje pobjedonošno uznesenje du
šom i tijelom na nebo, gdje su Tebe sa
slavljenim pozdravili kao svoju Svetinju
svi korovi Andela i sve čete Svetinje.

I mi se ajedinjujemo s njima, da hva
limo i blagoslovimo Gospodina, koji je
Tobe usmiješan nad svu drugu stvarjenja,
i da Tebi prikalemo zanose pobjed
nosti i svoje ljubavi.

Zadnjemo, da Tvoj pogled, koji je maj
činski milovao ponimo i makrotrpe
Isusovu čovječanstvo na zemlji, sada
nizva u nebu glasnjajući prolazljive čov
ječanstvo nestvorne Mudrosti, i da
zabog radioti Tvoje duše, dok promatra
Bogom u Bee svakoga klanjanja dostojno
Trojstvo, Tvoje Srce trepti od blažen
njestnosti.

I mi, njeđaj grožnici, kojima tijelo
otkriva ljeti duše, Tebe ponisko molim
i, očistiti naše osjećaje, da se naščim
jou održi na zemlji i čaru stvorenja
uzivati Bogu, i to Njega samoga.

Ufano se, da se Tvoje milosrđe nje
nice spuštaju na naše bijede i na naše
tjekobike, na naše borbe i na naše slă
bosti; da se Tvoje usmiješi našim
radostima i našim pobijedama; da Ti
čuješ Isusov glos, koji Tebi govori o
svakom od nas, što Ti je već rekao o
svom ljubljenom učeniku: Eve Ti se
s!

I mi, koji Tebe sovremo svojom Maj
kom, usmiamo Tebe s Ivanom i za sv
ju voditeljicu, za jakost i za utjehu R
svojem snrtnjem životu.

Održavaju nas sigurnost, da se Tvoje
če, koje su plakale nad zemljom, koja
je natopila Isusovu Rcv, još okreću
nas ovome svijetu, kao artvi ratova,
pregonstava i potlačivanja pravednih i
slabih.

I mi li trinje ove sunze doline odgo
bjujemo utjehu od Tvojega nebeskog
svijeta i od Tvojega slikegta, milosrđa
u mukama svoga srđaca, u krušnjima
Crke i svoje domovine.

Vjerujemo napokon, da si Ti u stavl
jaju kraljevski odjevnu sunčec i okra
jenu svijezdama, posjeći Isusu, najve
ću radost i veselje svih Andela i svih
Svetih.

I mi u ove zemlje, kojima prolazimo
kad putujem, očajani vjerujem u buduću
sukršnju, uprijećeg pogled prema Tebi
našem. Evtov, našej slasti i našem
utražju; privuci nas k Sebi svojim mil
lim glasom, da nam jednom postiže na
šez progona počaštu Isusu, blagoslov
ljeni plod utrobe svoje, o blaga, o mila
o slatka Djevice Marije!

Papa Pijo XII.

(Ova je molitva sastavio Sveti Otac
Papa Pijo XII. prigodom proglašenja
dogme o Uznesenju Majke Božje d
šom i tijelom na nebe).

=====

TKO TO PROLAZI?

Tiho, tiše... Cuј, što je to? Tko to
prolazi tišinom sume kao drhtaj laki
koja šapati tibi, što je to?

Da li to barevo mladić na sunčevu
čepu. Prijedaj li o vjetri i o pomicu,
ili se to cvjetovi u sjeni raduju sun
čane zraci? Moguće se to s tolike t
rine čuje miris travs, što odišu svje
zne rose?

Sto je to, što se kao molitve Šapac
tišinom sume širi?

Da li to samo sunce drće nad bo
rovima mladić u prosipje nemiru
radiost sunom.

Ne! Ne, cuј... to Svetac prolazi. To
On koraca nečitno tišinom sumakom i
blagoslov je i šapće joj... :

— Sestrice, sunco draga, hvati i slava
vi Gospodina, koji te je stvorio ljet
om...

Njemu jedinom hvata i slava u sve
vječje.

Tiho, tiše... to sveti Franjo prolazi
sunom i blagoslovu je i blagoslov se
njegov širi kao sunčana svjetlost, ko
maris travs i šapat molitve divne.

On je blagoslov, ona njega radošć
dariva.

Rim 1. XI. 1950.

Proglašenje dogme uznesenja Bl. Dj. Marije

U toku ovogodišnjih svečanosti svete
jubilске godine prisutstvovali smo im
i mi Hrvati iz Zagreba i to na blagdan
Svih Svetih, na najčešćoj dan, jer je
na taj dan izvršen obred svečanog
proglašenja dogme uznesenja Bl. Dj.
Marije s tijelom i dušom na nebo. Na
tu svetu Petru u Rimu i u onoj Širo
koj ulici, koja prilazi od Tibera i An
deoske tvrđe u bazilici sv. Petra, skup
lio se već do 8 sati ujutro oko 1 mil
ijun vjernika sviju narodnosti iz cijel
og svijeta. Blago je i smještena katolič
ka hrvatska Japanaca sa skrajnjem isto
čekom, Indijaca, Australaziana, Crnaca
iz Afrike, katolika sjeverne i južne Amerike
i svih europskih narodnosti. Na počasnom
prostoru iznad stupašta
pred ulazom u baziliku skupili se
diplomatski predstavnici i konsulat
ne u Širokoj ulici. Ispred srednjeg portala basi
lične sv. Petre bio je smješten
papinski prijedstvo s baldahinom. Točno
u 8 sati krunila je iz papinskog dvora od
brončanih vrata svečana procesija

Na taj je način uspijeo dokazati, da
je pogrešno evolucionističko načelo: da
se vjeruje u čudoređu primitivnu nar
odostvu, kako se rasvila i opis njihova
kultura. Ustanovila je ta škola, da je
na najstarije doba vjera i čudoređe na
najvišem razvijku, a opis kultura još
uvijek na najnižem stupnju. Nastojile
su pak opis kultura veoma rasvila,
a pravila česta vjera u jednoga osobnoga
Boga i s njom udruženo visoko ču
dere sve ovi raspadi.

Veoma je znamenito o temu predmetu
djelom misionara i smještena W.
Schmidta: »Vjerujte u Bogu. Ono
je za luvor i razvij vjere i znaustvu
na svijetu od nepraguljive vrijed
nosti. Ideja o Bogu je urođena u duši sv
ake živilog.

Na taj je način uspijeo dokazati, da
je pogrešno evolucionističko načelo: da
se vjeruje u čudoređu primitivnu nar
odostvu, kako se rasvila i opis njihova
kultura. Ustanovila je ta škola, da je
na najstarije doba vjera i čudoređe na
najvišem razvijku, a opis kultura još
uvijek na najnižem stupnju. Nastojile
su pak opis kultura veoma rasvila,
a pravila česta vjera u jednoga osobnoga
Boga i s njom udruženo visoko vis
oko. Nakon tog izrekao je kratki govor na
talijanskom jeziku, u tom je istaknuto
važnost ovog svečanog čina, i potom
je kleče izmalo posebnu molitvu Bl.
Dj. Marije, koju je on upravo za ovu
zgodu sam sastavio. Napokon je slijed
ilo svečanje »Tebe Boga hvalimo«, koji
je pjevalo sve mnoštvo vjernika, a na
svršku je sv. Otac svima podjelio
sv. Petru (ft. zv. »Confessio sancti Pe
tri«) odstupje svečanu pontifikalu sv.
Misu. Bazilika sv. Petra mogla je pr
imiti tek oko 50.000 vjernika od onoga
milijunskega mnoštva, koje je bilo na
trgu sv. Petra.

